

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Demian Tudor

ABONAMENTUL:
Pentru particulari pe an 5000 lei.

SEKERIȘ MULT, LUCRĂTORI PUȚINI

Intr'un număr trecut al revistei noastre, semnalasem marea îndatorire ce ne incumbă nouă preoșimii, în opera de ajutorare a țizurilor infometate de pe urma secetei excesive din acest an. De astădată ținem să semnalăm o altă problemă de ordin spiritual, nu mai puțin important.

Din Maramureșul voevodal ne-a venit vestea că Episcopia ortodoxă de acolo se sbate, dela o vreme încoace, cu greutatea deosebit de mari. În urma împrejurărilor prin cari a trecut acest ținut, deslăgît de trupul țării noastre prin odiosul dictat dela Viena, — dictat care a fost anulat de hotărârea Marilor Aliați și mai nou de conferința păcii dela Paris, — viața bisericească din acele părți a fost într'o mare măsură desorganizată. Lipsesc locașurile de cult, cari în mare parte au fost „desființate și despoliate de stăpînirea ungurească, care a isgonit pe toți preoșii până la unul, din Maramureș”. Lipsesc odoarele sfinte, cărțile de ritual și toate obiectele necesare pentru săvârșirea sf. slujbe. Și ce e mai dureros: lipsesc chiar și preoșii, cari să conducă poporul dreptcredincios și să-l adape, îndeosebi azi, din izvorul cristalin al mîntuitoarelor adevăruri, descoperite lumii prin Fiul lui Dumnezeu. În protopopiatul Sighet, de pildă, la 15 parohii nu sunt decât 2 preoșii, „un ieromonah simplu și un preot cu școala primară”, — după cum este înfățișată această situație într'o solie trimisă de P. S. Sa Episcopul Policarp, tuturor ierarhilor din țară.

Nu mai vorbim de greutatea materiale cu cari trebuie să lupte conducerea eparhială și pușinii frați slujitori, cari au avut curajul să se stabilească în acele părți. Ele nu sunt cu nimic mai pre jos decât cele din sărăcicia Moldovă sau din alte părți ale țării lovite de flagelul secetei.

Cînd ne gîndim la aceste greutatea și mai

ales la toate acele goluri de natură spirituală, vrînd ne vrînd, ne vine în minte răscolitorul tablou înfățișat de sf. Evanghelist Matei înainte de trimiterea ucenicilor într'o misiune de probă. Mîntuitorul străbătuse orașele și satele Iudeilor, „propovăduind Evanghelia împărăției și vindecînd toată boala și neputința în popor” (Mt. 9, 35). Călătoria aceasta însă îi prilejuise constatarea dureroasă că poporul Iudeu, de pe acele vremuri, era necăjit și risipit „ca niște oi ce nu au păstor”. Induioșat de această situație, El se adresează ucenicilor, spunîndu-le acele memorabile cuvînte: „Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt pușini. Rugați dar pe stăpînul secerișului, să trimită lucrători la secerișul său (Mt. 9, 37—38). Imaginea pe cât de plastică, pe atît de răscolitoare, avea caracter de ultimat. Lanurile coapte, dacă nu sunt secerate în cel mai scurt timp, își scutură sămînța și se pierd. La fel și poporul văduvit de purtarea de grije a conducătorilor săi spirituali, se risipește și apucă pe alte cărări.

Se pare că în aceeaș chinuitoare situație se găsește, din punct de vedere bisericesc, și Maramureșul nostru voevodal. Iar scrisoarea induioșitoare a Conducătorului său spiritual are caracter de ultimat. Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt pușini...

O spunem mereu în paginile acestei reviste, că vremurile de azi sunt timpuri de verificare a apostoliei din noi. Sunt vremuri în cari spiritul combativ al sf. apostol Pavel, se cere cît mai des practicat. Dar sunt și vremuri în cari jertfelnicia noastră, a slujitorilor, își cere cel mai greu tribut.

În trecutul Bisericii au fost adeseori atari vremuri. În deosebi la noi Români, ele parcă au constituit însăși existența de fiecare zi a acestui popor. Cît de pilduitor a fost însă totdeauna exemplul slujitorilor Bisericii noastre strămoșești. Nici necazul, nici golătatea, nici orice

lipsă de alt fel, n'au fost în stare să-l abată dela drumul atât de spinos al misiunii lor. În toate s'au făcut pildă vie, ca niște slujitori destoinici ai lui Hristos și ai Evangheliei Lui.

Nici noi cei de azi nu putem rămâne mai pre jos. Dacă vremurile ne cer jertfelnicie și misionarism intens, noi trebuie să-l dăm. Dacă ele ne impun ca să dăm din plusul energiilor noastre duhovnicești sau să ne limităm în nevoile noastre de ordin trupesc, să nu fim oare în stare ca să o facem aceasta cu deplină abnegație și desinteres? Dacă ne silesc să coborâm cât mai des și să ne afundăm în mijlocul nevoilor celor mulți, se cade oare ca noi să dezertăm? Nu cred să se găsească vreun slujitor conștiințios, care să nu fie gata să

răspundă, prin râvna lui, în chip pozitiv, la toate aceste îndatoriri.

În voevodatul Maramureș, din cauza vi-tregiei vremurilor, cu toată bogăția „secerișu-lui“, nu se găsesc „lucrători“ și nici uneltele de lucru și de aceea Episcopatul apelează la spiri-tul de jertfă al celor din alte părți. Se vor găsi oare mecenați și misionari destoinici care să răspundă la acest apel? Aceasta rămâne de văzut. În orice caz însă, de felul cum se va acționa de pe urma lui, depinde și viitorul de mâine al ortodoxiei românești în acele părți, dar și dovada că apostolia din noi este la înălțime vremurilor pe cari le străbatem cu toții acum.

Pr. D. Tudor

Marea responsabilitate a preotului

Nu este chemare mai sublimă decât aceea de a fi în slujba lui Dumnezeu. Preoția formează cea mai înaltă și mai frumoasă demnitate, căci nu vreun om, sau inger, sau arhanghel, ori vreo altă putere spirituală creată, a așezat taina sf. Preoții, ci însuși Dumnezeu, cum declară sf. Ioan Gură de Aur.

Nu oricine poate să fie preot, fiindcă nu oricine primește de sus puterea de a lega și deslega (Mat. 18, 18), precum și de a ierta păcatele (In 20, 23). „Nimeni nu-și ia lui-și singur cinstea, ci cel chemat de Dumnezeu..“ (Evrei 5, 4). „Precum m'a trimis pe mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pre voi“ (In 20, 21). „Cela ce ascultă de voi de Mine ascultă, iar cela ce se lapadă de voi de Mine se lapadă. Iar cel ce se lapadă de Mine, se lapadă de cel ce m'a trimis pe Mine“ (Luca 10, 19). „Voi sunteți lumina lumii“ și „sarea pământului“ (Mt. 5, 13-14).

Preoția este deci o taină sfântă, dar și plină de o mare și grea răspundere, căci preotul va răspunde pentru sufletele încredințate lui, nu în fața oamenilor, ci în fața lui Dumnezeu.

„Păstoria noastră este cu atât mai grea — zicea Sf. Grigorie Teologul — cu cât are la bază legea dumnezeiască și tinde să apropie pe oameni de Dumnezeu. Iar orice om înțelept își dă bine seama, că pe cât de mare este însemnătatea și vrednicia acestei misiuni, pe atât de mari sunt și primejdiile legate de ea“.

Calitatea de reprezentant al Mântuitorului, de administrator al Sf. Taine și de organ al Sf. Duh, așează demnitatea preoției pe cea mai înaltă treaptă.

La păstoria Bisericii lui Hristos, preoții sunt puși și întăriți de Duhul Sfânt, cum spune sf. apostol Pavel: „Luați aminte de voi și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v'a pus pe voi... ca să păstoriți biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele său“ (Fapte 20, 28).

Preotul deși este luat dintre oameni este mai presus de oameni prin slujba sa sfântă. „Orice arhieru fiind luat

dintre oameni, este pus pentru oameni spre cele ce sunt către Dumnezeu“ (Evrei 5, 1).

Preotul este în slujba lui Dumnezeu. El este „omul lui Dumnezeu“ (I Tim. 6, 11) și trimis să continue în lume opera întreprinsă de Mântuitorul, adică de a înoi făptura, de a restabili chipul lui Dumnezeu în om, ba ceva mai mult „devenind întru cânta Dumnezeu și pe alții Dumnezei făcându-i“ (Sf. Grigorie Teologul).

Menirea preotului în lume este prin urmare de a conduce pe oameni spre perfecțiune. El duce o luptă uriașă de a face pe oameni mai buni, mai drepți, mai cinstiți, mai credincioși, mai evlavioși, căutând să-i apropie cât mai mult de Dumnezeu.

Iată cum definește A. de Lamartine, rolul covârșitor al preotului în lume: „În fiecare parohie — zice el — este un om care este al tuturor; pentru că e părinte sufletească al tuturor: este chemat ca martor, ca sfântuitor, ori ca reprezentant în toate actele cele mai solemne ale vieții; care ia pe om dela sânul mamei sale și nu-l lasă decât la mormânt; care binecuvintează ori sfințește leagănul, nunta, patul morții și sicriul; un om pe care copilații se obișnuiesc a-l iubi, a-l venera; pe care chiar necunoscuții îl numesc părinte; la picioarele căruii creștinii merg a depune mărturisirile lor cele mai intime; un om care prin starea sa, este mângâietorul tuturor nenorocirilor sufletești și tru-pești; mijlocitor obligat între bogăție și sărăcie... care nefiind de nici o treaptă socială, ține deopotrivă de toate clasele sociale. de clasele de jos prin vieața sa săracă și adeseori prin umilința nașterii; de clasele înalte, prin educația, știința și înălțimea sentimentelor, ce inspiră și recomandă o religioasă iubire de oameni; un om în fine, care știe toate, care are dreptul de a spune toate și al că-tui cuvânt cade de sus asupra inteligențelor și asupra inimilor cu autoritatea unei misiuni dumnezeiești“.

El este un luptător pentru Hristos și pentru împărăția Lui. „Oricât de grea și de anevoioasă ne apare asta

medicinii — zicea sf. Grigorie din Nazians — tot mai greu este să studiezi și să vindeci moravuri, pasiuni, vicii și înclinări rele, să îndepărtezi din comunitate toate apucăturile sălbatice și animalice, să introduci și să statornicești în schimb obiceiuri bândre și plăcute lui Dumnezeu, să îți cumpăna dreapta între cele convenite trupului și sufletului și să nu îngădui ca binele să fie dominat de rău...”

„Guvernarea oamenilor, a fapturilor celor mai pretențioase și mai nestatornice, e te arta artelor și știința științelor” (Idem).

Iată prin urmare rolul covârșitor al preotului în lume și care apasă greu asupra umerilor săi. Este o activitate grandioasă, o întreprindere care implică atâtea greutăți, atâtea obstacole și chiar neplăceri. De aceea el va purta această sarcină cu multă răbdare, cu multă înțelepciune, cu mult tact și cu un înflăcărat z-l apostolic.

Ad. vâratul preot este acela care nu se liniștește, nu simte odihnă și mulțumire sufletească, până ce nu a făcut totul, până ce nu a jertfit totul pentru câștigarea sufletelor. „Când veți face toate cele poruncite vouă, ziceți: slugi netrebnice suntem. Ce eram datori să facem am făcut” (Luca 17, 10).

„Păstorul cel bun sufletul său își pune pentru oi” (In 10, 11) Preotul adevărat nu se dă înapoi din fața niciunei efortări de a feri sufletul turmei de primejdiile ce o amenință.

Nu ajunge să ai un ideal ci trebuie să voiești și să știi să-l realizezi. Mântuitorul ne-a pus la îndemână cele mai perfecte mijloace de a conduce pe oameni spre idealul creștin, care este desăvârșirea. Depinde de noi, însă, cum vom ști să le folosim.

Lumina preotului trebuie să se reverse pe toate cărările vieții omenești. Sau cum spune Mântuitorul: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor încât să vadă faptele voastre cele bune și să măriască pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Mt. 5, 16).

În materie de zidire creștină, totul pornește dela exemplul personal al preotului. Nu va putea înrăuri niciodată sufletele credincioșilor săi, spre o viață virtuoasă, evlavioasă, cinstită, cumpătată, sau spre milostenie, înfrânare dela beuturi alcoolice etc., când preotul însuși este stăpânit de contrariul.

De aceea preoția este în primul rând „o funcțiune a sfințeniei, este Evanghelia sau morala în acțiune: așa există ea și în concepțiunea, în dorința și în așteptarea popoului” (Pr. Petre Vintilescu, Preotul în fața chemării sale.. pag. 139). Poporul așteaptă în primul rând ca preotul să fie virtuos, adecă credincios, evlavios, bun, cinstit, cumpătat, drept, înfrânat, ca dela el să ia exemplu.

„Te fă pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu credința, cu curăția” (I Tim. 4, 12), îi spunea sf. ap. Pavel lui Timotei.

„Preotului îi este necesar un suflet cu totul strălucitor de frumusețe, a cărui lumină să lumineze și să învelească sufletele acelor cari au ochii întorși spre dânsul” (Sf. Ioan Gură de Aur).

Exemplul preotului are o putere enormă de înrăurire asupra vieții credincioșilor. Exemplul său este autoritatea cu care el își susține predica, învățătura și rolul cel are de îndeplinit (pag. 142).

Iată pentru ce, odată ce un preot a primit hirotonia, din acel moment, el a primit o sarcină nespuse de grea, și-a luat un angajament față de Dumnezeu și el trebuie să-l ducă până la sfârșit cu abnegațiune și fără șovăire.

Trebuie să se știe că deficiențele morale ale unui preot au repercusiuni în reputația întregului corp preotesc. Lumea e obișnuită ca greșala sau scăderile unuia sau unora, să le generalizeze la toți preoții.

Acum este timpul, ca fiecare preot să fie pătruns până în adâncul sufletului, de înalta chemare a misiunii sale, înălțând prestigiul preotesc, iar nu scoborându-l.

Vremurile aspre de azi cer ca ținuta preotului să fie demnă și plină de admirație, iar nu una de compătimire și un mijloc de poticnire. Vieța noastră nu ne mai aparține nouă, ci lui Dumnezeu și popoului. Deaceia ea trebuie să fie din toate punctele de vedere ireproșabilă.

Vremea de azi cere, să căutăm pe toate căile să aducem pe oameni la Hristos. Să-i facem să priceapă că toată învățătura bisericii îi dată pentru folosul lor în această viață.

Cel ce este dat ca model altora, trebuie să se arate fără încetare, prin vorbe, prin fapte, cât mai ales în relațiunile sale cu enoriașii, că el este ca atare. Căci pentru orice suflet încredințat lui spre păstorie și pierdut din cauza lui, mare pedeapsă va lua dela Dumnezeu.

Pentru aceea păstori, auziți cuvântul Domnului: „Iată eu asupra păstorilor și voi cere oile mele din mâinile lor” (Iez. 34, 9—10).

Iată prin urmare cât de mare este răspunderea preotului în fața lui Dumnezeu și de care fiecare preot trebuie să fie deplin conștient.

Preotul care nu e pătruns de sublimitatea chemării sale, este nevrednic de numele pe care l poartă, iar „cei ce-și țin bine dregătoria de îndoită cinste să se invrednicească” (I Tim. 5, 17).

Pr. MARIN SFETCU

Mărturisitorii

Spre Nord-Vestul orașului Tiberias, aproape de țărmul vestic al lacului Genezaret, stăruie până astăzi „muntele fericirilor”, muntele de pe înălțimea căruia a răsunit pentru prima oră lumii de atunci și veacurilor viitoare, învățătura nouă a iubirii creștine. Dela acel răsunet și până astăzi, s'au scurs aproape două mii de ani. Douăzeci de veacuri și-au prăvălit neînțelegerea și răutatea în calea „Adevărului” coborât atunci în lume, fără să-l poată birui însă, căci împotriva tuturor greutăților luptei, Iisus Hristos își are încă mărturisitorii. Biserica Lui, există încă! În fața acestei Biserici însă, se ridică astăzi probleme mari și grele; mai grele ca în ori care altă

epocă a istoriei ei, căci dintre toate epocile dela Iisus și până astăzi, ultimele trei secole sunt cele mai anticreștine.

Anticreștinătatea acestor trei secole, prezintă două aspecte caracteristice: Un aspect al lovirilor fățișe, al înfruntării și combaterii directe, și altul al subminării lente, al indiferenței și-a nesocotirii normelor lui.

Din șirul celor ce au încercat să înfrunte „Adevărul“, secolul al 18-lea îl are pe Voltaire, ridicat deabea până la nivelul pamfletului (cu candid); secolul al 19-lea prin Nietzsche atinge măsura unui „Anti-Crist“ pentru ca cel de al 20-lea prin Raubtier, — un fel de nou Darwin, — Rosemberg, — continuatorul lui Gobineau, primul teoretician al rasismului, — și alții mulți, să încerce răsturnarea tuturor valorilor în mod sistematic, să încerce alungarea numelui lui Iisus din mintea gloatelor, și reînțoarcerea lor la cultul focului sau al altor simboluri din epoca păgânismului.

Încercărilor acestora, Biserica a încercat să se opună. Lovirile dușmanilor au determinat în sânul Bisericii nașterea unei reacțiuni ce pare să-i fi angajat aproape toate puterile. Și pentru că Biserica ținea și ține încă să răspundă celor ce o lovesc cu propriile lor arme, nevoia de a răspunde s'a transformat în tendința de a forma mulți, cât mai mulți „învățători de lege“, și cât mai bine înarmați cu cunoștințe. Nu-i pagină de revistă bisericească, nu-i conferință sau congres bisericesc, în care să nu se accentueze și para — accentueze necesitatea intensificării lucrării pastorale. — Vremile cer mai multă muncă, mai mult colportaj, predică mai multă; cu un cuvânt mai multă învățătură!

Și pentru ce, mai multă învățătură? După două mii de ani, adevărurile creștine să nu fi căpătat o iămurire definitivă? Sunt oare aceste adevăruri atât de multe și atât de greu de pătruns, încât douăzeci de veacuri de neîntreruptă învățare, analizare și popularizare să nu le ajungă?

— Nu! — Adevărul creștin e unul: Iisus Hristos, și simplu: viață. Învățătura creștină, mai mult decât învățătură, e „bună veste“, — e mărturisirea sinceră și directă a lui Hristos, cel ce trăește în inima mărturisitorului.

A învăța și a mărturisi, nu este același lucru. Cel ce învață, caută, sau arată altuia drumul căutărilor lui, — cel ce mărturisește, dimpotrivă — dăruiește și altora din prinosul inimii sale: dăruiește putere, dăruiește credință, îl dăruiește pe Hristos. Față de învățător, mărturisitorul este mai plin, mai întreg și mai viu. Pe învățător îl poți ușor înlocui cu o carte, — pe mărturisitor, niciodată! Învățătorul vorbește intelectului, căutând să dovedească un adevăr ce-l depășește; — mărturisitorul, — tăcând — prin atitudine numai, vorbește inimii; el nu dove-

dește adevărul, el împărtășește adevărul, dela suflet, la suflet, ca pe un lucru al lui. Pentru învățător, adevărul este o proprietate a lucrurilor; pentru mărturisitor, el este o entitate, este un lucru în sine. Învățătorii — „învățătorii de lege“ — căci despre ei e vorba — își culeg cunoștințele din tomuri învechite și învață — așa cum învățau leviții Testamentului Vechi — poporul. Mărturisitorii — când vorbesc — nu fac altceva decât comunică propria lor experiență sufletească: lucruri trăite și nu învățate. Acest aport personal: trăirea, îi apără de fățarnicie și le dă prospețimea unei sincerități continui. Învățătorii mult prea adesea cad în fariseism; mărturisitorii niciodată.

„Pe scaunul lui Moise au șezut cărturarii și fariseii, — adică „învățătorii de lege“ — deci, toate câte va mai zice, păziți și faceți, iar după faptele lor să nu faceți, că ei zic și nu fac (Matei 23, 2-3). Acest „nu fac“ nu are o semnificație de negație totală, căci „învățătorii de lege“ plineau legea, dar numai de ochii lumii, adică numai formal. O plineau după literă, nu și după duh: se tăiau împrejur, aduceau jertfele prescrise, dădeau zeciuială, fără ca în sufletul lor să sălășluiească însă dreptatea, mila și credința. Ei plineau legea simplist, ca pe o convenție neplăcută, dar și de neînălțat. Faptele legii, neizvorând din credință, neizvorând dintr-o necesitate lăuntrică, transformau cultul într'un formalism fără de conținut și fără de aderență sufletească. Pentru cei mulți, acest cult avea semnificații magice; iar pentru tagma celor inițiați el era deadreptul idolatrie, căci, după cum scrie Carlyle, idolatria în esența ei, nu este altceva decât fariseism — adică, necredință!

Duhul legii nu se învață! Se învață doar litera, de aceea, excesul de „învățatură“ este adesea, o primejdie, sau un simptom... Dealungul celor douăzeci de veacuri de existență, Biserica nu arareori a nesocotit această primejdie. În urma unei simple mărturisiri de credință, formată și asta, din partea conducătorilor sau a regilor, popoare întregi au fost botezate, adesea numai prin trecerea unui râu. La 1700 apoi — tot printr'un act formal, o parte din România Ardeleni, trec la catolicism, fără să izbutescă totuși să devină catolici, întrucât tradiția ortodoxă și stilul vieții lor românești, sunt mai puternice și mai reale ca toată învățătura impusă arbitrar, și acceptată formal, prin iscălire de hârtii. Și câte alte exemple de prețuire a formelor goale nu s'ar putea aduce? Păcatele păgânității au stărut și stăruie încă, între neamuri ce se numesc de multe secole, creștine. „E destul să amintim, că regi cari ridicau catedrale în cinstea lui Iisus, — și cari desigur, învățascră că Dumnezeu este iubire — făceau comerț cu robi, mulțumind proniciei cerești, când aceasta le ajuta să izbutescă vânătoarea“. În secolul

trecut apoi, pioși cititori ai Bibliei — învățători prin excelență — au purtat în Statele Unite un război grozav pentru a-și putea păstra dreptul de a avea robi și ai întrebuița ca vite de muncă. Și iarăși, câte alte dovezi de păgânătate nu s'ar putea găsi atât în viața privată, cât și în cea publică, a neamurilor zise creștine?!

Fără exagerare, creștinismul adevărat, creștinismul practic este încă un ideal destul de îndepărtat, ca să ne putem face iluzii. Biserica, este adevărat, a câștigat destul în extenziune. A sosit însă vremea, să-și concentreze toate puterile, pentru a câștiga în adâncime și intensitate. În lupta asta de adâncire, didacticismul protestant își pierde eficacitatea. — Cel ce se luptă împotriva adevărului sfârșește ușor prin a fi învins de el, și pentrucă creștinismul este „Adevărul” pur, cel ce se luptă cu el, poate sfârși — dacă este de bună credință, — prin a deveni el însuși creștin. În lupta cu acești oameni didacticismul poate fi de folos. Cei ce se luptă însă, cei ce caută, sunt puțini. Cei mulți, copleșiți de indiferență, îndărătul formelor creștine moștenite ca un obicei steril, duc viață păgână. Pe aceștia nu-i mai poți înfrunta cu învățătură, căci ei nu caută, și nici muștra nu-i poți căci nu te ascultă. Conștiința acestora pentru a putea fi îndreptați — trebuiește răscolită, iar răscolirea nu se poate face prin vorbe și învățături, ci numai și numai prin „drame“...

Viața „mărturisitorilor” lui Iisus, în lumea de azi, ca și în cea de ieri, este o asemenea dramă răscolitoare de conștiințe; cu atât mai răscolitoare, cu cât mărturisitorii sunt mai puțini. Lupta pentru Biserica lui Hristos nu s'a sfârșit încă. Nici o amăgire să nu ne întunece cărarea. Să privim drept, să privim înainte, să privim în adâncuri. Să scrutăm câmpul de luptă în tăcere, în tăcerea universului și în singurătatea sufletului nostru, pentru a putea simți cum scrie Sören Kierkegaard: „grozava răspundere ce ne apasă”. Adevăratul luptător pentru credință este „martor” niciodată „învățător”. Așa cere duhul smereniei creștine, căci nu avem nimic de justificat, așa cer vremurile, căci într'o lume care vorbește, singurul mijloc de afirmare este tăcerea; așa cere firea noastră de Români și așa poruncește și Hristos. „Voi să nu vă numiți învățători, căci unul este învățător: Iisus Hristos.

V. G.

Pagina vremurilor noastre

Citiți în zilele acestea de dregere și cârpăceală a ceea ce se distruse prin războiu, deschideți Biblia în zilele acestea de arșiță, când se pun la cale campanii de ajutorarea celor însăcetați, în zilele acestea, când, după scrisa unui ziar, un Moldovean înfometat

de-atâta neplouare plângea în fața unei vitrine de pe-aici plină de pâine, brânză, roșii și castraveți deschideți și citiți în cartea Leviticului cap. 26, v. 14-16.

Se spun acolo lucruri care, dacă citești în istoria lumii, vezi că se potriveau, erau icoana vieții omești și de câte două ori în decurs de un veac.

Pe vremea noastră, la ultimii șase ani, deosemena se nimeresc. Citiți numai:

„...dacă nu mă ascultați și nu împliniți... dacă nesocotiți legile mele... Voiu trimite peste voi groaza, lingoarea și frigurile... Sămânța o veți sămăna înzadar, căci o vor mânca vrăjmașii voștri... veți fi bătuți și veți fugi d'naintea vrăjmașilor voștri; cei ce vă urăsc vă vor subjuca, și veți fugi fără să fiți urmăriți chiar. Dacă cu toate acestea nu mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre... Voiu frânge mândria puterii voastre, voiu face ca deasupra voastră cerul să fie de fier și pământul de aramă... pământul vostru nu-și va da roadele și pomii de pe pământ nu-și vor da fructele. Dacă și după aceasta... nu veți voi să mă ascultați, vă voi lovi de șapte ori mai mult... Voi trimite împotriva voastră furele... vă vor nimici vitele... Dacă pedepsele acestea nu vă vor îndrepta... Voi face să vină împotriva voastră sabie... voi trimite lipsa de pâine, zece femei vor coace pâine într'un singur cuptor, și vi se va da pâine cu cântarul; veți mânca, dar nu vă veți sătura. Dacă cu toate acestea nu mă veți asculta...” încă de șapte ori mai multă mânia și alte pedepse până la antropofagie.

Ce nu ni s'a întâmplat din cele promise mai sus? Și cărui popor nu i s'a întâmplat? Ce n'a venit peste noi din pagina aceasta a Leviticului intitulată „Blestemul“?

Groaza cutremurului am trăit-o; sabia văzuto-am lucind; oarecari molime ne-au încercat; sămânătura ne-au mâncat-o vrăjmași; bătuți, am fost; de fugit, am fugit și am pribegit unii și cu motiv și fără motiv; mândria puterii frântu-ni-s'a de vreo două ori; de fier, ni-i cerul azi când nu picură cum nu picură neînduratul tuci; de aramă ni-i deja pământul care de înfierbântat ce-i pe toate le bronzează; pâinea mănâncă-se în multe locuri cu cântarul avar, cu bonul, cu cartela și cu scârțări între dinți de rea ce-i și de amestecăturile neîngăduite câte le conține, încât cel ce-o mănâncă, nu se poate să nu rămână flămând cum scrie la Levitic.

Iată așa! Citești, meditezi, îți dai seama că e prea multă asemănare, prea multe se împlinesc și ie'trebi: ce mai așteptăm de nu ne îndreptăm, de nu ascultăm, de nu lucrăm după omenosele și dreptele porunci ale sfintei Scripturi?

Fr. Gh. Perva

Cărți

Mladin N., diacon: TINERETUL ȘI RUGĂCIUNEA (Bibl. „Chemări către tineret“ nr. 3) Sibiu 1945 pag. 17.

S'a spus de atâtea ori că „tineretul este piatra unghiulară“ a vremurilor viitoare. Prin tineret clădim, anticipat, fața lumii de mâine. Atâta rigurozitate morală vom avea mâine cât bun simț vom imprima, astăzi, în pasta sufletului tineretului. Și pe drept cuvânt.

În tinerețe omul e mai mlădios decât în ori ce altă perioadă a vieții, e mai apt pentru a primi sugestii, a asimila și a adopta anumite forme de viață. Mai ales când e vorba de educația moral-religioasă. Tânărul deprins cu virtuțile morale în tinerețe, va fi un virtuos toată viața.

Acest adevăr l-a sesizat pe deplin înainte stătorul Mitropoliei Ardelene, care — pentru educația moral-religioasă a tineretului — a pus la cale întemelierea bibliotecii „Chemări către tineret“ pe care patronând-o, a pus-o sub îngrijirea tânărului și vrednicului profesor dela Academia Teologică „Andreiană“ din Sibiu, diacon Nicolae Mladin. Nici că se putea o încredințare mai fericită. Părintele prof. Nicolae Mladin însușește în sine chintesenta tuturor virtuților tinereții. În cultura românească păr. N. M. este trâmbița vrierilor idealiste. Vrednicia cu care îngrijește biblioteca încredințată se vede din frumosul bilanț scontat.

Din cinci numere apărute până acum, patru sunt avântul producției proprii, ținute înainte de a fi publicate în fața tineretului universitar, încadrat în F. O. R. S.-ul Ardelean.

Spațiul restrâns nepermițându-ne a ne ocupa de întreaga bibliotecă, ne vom ocupa în cele ce urmează numai de studiul „Tineretul și Rugăciunea“.

Ca în tot ce scrie, păr. N. M., nu scrie din înțelepciunea cărții, nici din experiența bătrâneții, ci din tumultul ființei sale plină de avântată tinerețe. P. C. Sa vorbește și scrie tineretului dela suflet la suflet, dela inimă la inimă, dela tinerețe la tinerețe. În studiul de care ne ocupăm, păr. N. M., arată, dintru început, legătura indiscutabilă care există între rugăciune și ființa omenească, indicând-o pe cea dintâi ca pe o „manifestare firească, dar și cea mai înaltă a omenității noastre“ și ca pe „o funcțiune elementară a sufletului care, în centrul ei, are înfiptă săgeata de foc a dorului după Dumnezeu“. Privită din această perspectivă, după păr. N. M., rugăciunea „e înălțarea sufletului la Dumnezeu. E sufletul religiunii“. Problema de căpetenie în jurul căreia se concentrează toată atenția păr. autor e problema legăturii dintre tineret și rugăciune. Mulți nu admit nici o legătură. Criza sufletească prin care trece,

obișnuit, tineretul, este socotită refractară rugăciunii. Concepție cât se poate de eronată. Departe de a fi negarea vieții, criza sufletească a tinereții e căutarea vieții. „Tinerețea e nostalg e și nostalgia e rugăciune“, fapt pentru care „tineretul nu renunță la rugăciune“. Criza sufletească în care se sbuciumă tineretul nu justifică renunțarea la rugăciune, „dimpotrivă duce dela rugăciunea imitativă la rugăciunea dramatică, adâncă, personală, răscolitoare ca o valoare ce se înalță la ceruri. Rugăciunea e frâna morală care poate să împiedece prăvălirea tineretului în mlaștinile fără-delegilor. „În ziua în care tineretul va înceta rugăciunea, nevinovăția lui va rămânea fără ocrotire, păcatul fără stăvilă, virtutea fără sprijin și viața lui va intra în noaptea stricăciunii și a morții“. Rugăciunea tineretului „e rugăciunea căutării, contemplării și a încrederii în Dumnezeu. „Nu există tinerețe biruitoare fără rugăciune“. Și câte alte perle de gând nu descoperi citind, din scoarță în scoarță, această carte!

Clar, curgător și întraripat scrisă, cartea păr. N. M., se distinge printr'o elegantă stilistică ce te cucerește. Scrisă pentru tineret, poate fi de neprețuit folos și celor vârstnici, preoți ori mireni, din bibliotecile cărora nu trebuie să lipsească.

Pr. N. NEDELUCU

Informațiuni

■ **I. P. S. Sa Nicodem, Patriarhul României**, va pleca în cursul lunii Octomvrie a. c. la Moscova, pentru a vizita Biserica ortodoxă din U. R. S. S. I. P. S. Sa a fost invitat să facă această vizitațiune de către I. P. S. Alexei, Patriarhul întregii Rusii.

■ **Arhiepiscopul Dr Sergiu Bulgakoff**, profesorul de dogmatică dela Institutul rus de teologie ortodoxă din Paris a încetat din viață. A fost unul din cei mai profunzi cugetători ai teologiei ortodoxe și unul din cei mai destoinici apărători ai tezaurului dogmatic al Bisericii noastre, pe care l-a făcut cunoscut cu multă prestanță Apusului, care nu odată ni l-a văzut prin prisma atâtor prejucții și erori. La noi, regretatul dispărut este cunoscut mai ales prin importanta lucrare: *Ortodoxia*, tradusă în românește și publicată în „Seria Teologică dela Sibiu. Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii săi!

■ **Duminică 1 Septemvrie a. c.** a avut loc instalarea noului protopop al Orășii, ales în persoana P. C. Părinte Corneliu Sava fost profesor de liceu și director al internatului eparhial de băieți din Beiuș.

■ **În Monitorul Oficial Nr. 220 din 22 Septemvrie a. c.** a fost dat publicității Statutul Funcționarilor publici, prin care se reglementează intrarea în serviciu, salarizarea și îndatoririle tuturor acestor funcționari. Ca bază la încadrările ce se vor face funcționarilor publici în sensul

acestui Statut, vor servi studiile și vechimea în serviciu. Lucrările de încadrare ale funcționarilor publici în prevederile acestui Statut se vor termina în maximum 3 luni dela data publicării lui. Până la terminarea acestor încadrări funcționarii publici vor primi cu începere din luna Septemvrie a. c., o primă de activitate de 70% din salariu.

■ **In Monitorul Oficial din 26 Septemvrie a. c. s'a publicat Legea pentru organizarea și funcționarea școlilor de Cântăreți bisericești.** Prin această lege, școlile de cântăreți au devenit școli de Stat, cu caracter de școli secundare. Absolvenții lor vor face serviciul militar cu termen redus. E o lege, care face dreptate mai ales școlilor de cântăreți din Ardeal și sporește prestigiul Bisericii în general. Autorul ei este Dl. Dr. Petru Groza, prim-ministru și ministru interimar la Culte.

■ **Direcția generală C. F. R.** a prelungit valabilitatea carnetelor de identitate tip C. F. R. cu 50 și 75% reducere până la data de 31 Decemvrie 1946.

■ **Oficiul de Centralizare și Organizare a Corurilor și Fanfarelor Sătești,** comunică: În luna Noemvrie a. c. se va ține la Conservatorul din Arad un curs de specializare pentru conducătorii de coruri și fanfare. Cursul va dura 10 zile. Informații detaliate la Direcțiunea Conservatorului Arad, str. Episcopiei Nr. 4.

■ † **Pr. Victor Uscatescu,** din Basarabasa. a trecut la cele veșnice în ziua de 5 Septemvrie a. c. în vârstă de 67 ani. Născut în comuna Carastea jud. Hunedoară în anul 1879, Sfinția Sa a fost, între anii 1898—1909, învățător confesional, apoi paroh în parohiile Potegani și Bejan din Arhidieceasă, iar dela 1 Noemvrie 1923, preot paroh în Leasa și apoi în Basarabasa din eparhia noastră Odihnească în pace!

CUM SE FACE COLPORTAJUL.

Preotul M. M. din comuna C. are cea mai bună practică la colportaj.

Când apare o broșură și când apare calendarul, Sfinția Sa vizitează acasă pe credincioși și în fiecare casă lasă un exemplar din broșură, calendar, sau foaia religioasă.

În ziua crucii de exemplu a plasat între credincioșii din parohia sa 100 ex. din „Crucea lui Hristos”, vizitând acasă credincioșii.

Una din cele mai însemnate chemări ale fiecărui preot este vizita în familiile credincioșilor, pastorați.

Într-o parohie unde preotul vizitează acasă credincioșii și le distribuie foaia și cărțile religioase pe care le avem, sectarismul nu prinde.

Ar fi de dorit ca mulți să urmeze pilda păr. M. M. din comuna C...

Nr. 3648/1946.

Concurs

Se publică concurs prin numire cu termen de 15 zile pentru îndeplinirea parohiei Pădureni protopopiatul Chișineu Criș.

V e n i t e :

1. — Sesiunea parohială, 32 jug. cad. păământ arabil, via și două cănepiști.
2. — Locuință în casa parohială cu folosința supra edificatelor și a grădinei.
3. — Birul și stolele legale.
4. — Salariul dela Stat.

Parohia este de clasa primă.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preotesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare (Certificat dela Școala medie, Absolutorul teologic și Diploma de capacitate preotească, împreună cu un scurt memoriu despre activitate și datele personale (ani de serviciu, copii etc.) se vor înainta Consiliului Eparhial.

Din ședința Consiliului parohial al parohiei Pădureni dela 14 Septemvrie 1946.

Aprobat:

† **A N D R E I,**
Episcop.

1—3

Traian Cibian,
cons. ref. eparhial.

Nr. 3616/1946..

Se publică concurs prin numire cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea parohiei Bontăști protopopiatul Gurahonț.

V e n i t e :

1. — Sesiunea parohială, 16 jug. cad.
2. — Casa și grădina parohială.
3. — Stolele legale.
4. — Salariul dela Stat.
5. — Drepturi la pășune și la pădurea comunală și urbarială.

Parohia este de clasa primă.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preotesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, (Certificat dela Școala medie, Absolutorul teologic și Diploma de capacitate preotească, împreună cu un scurt memoriu despre activitate și datele personale, (ani de serviciu, copii etc.), se vor înainta Consiliului Eparhial.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 31 August 1946.

† **A N D R E I,**
Episcop.

Traian Cibian,
Cons. ref. eparhial.

Nr. 3624/1946.

Pentru îndeplinirea parohiei *Revetiș*, protopopiatul *Buteni*, se publică concurs prin alegere, cu termen de 30 zile.

VENITE:

1. Sesiunea parohială, 32 jug. cad., cu drept de lemne și pășune.

2. Casă parohială.

3. Stolele și birul legal.

4. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa a doua.

Preotul ales va plăti toate impozitele după beneficiul preoțesc din al său.

Cererile de concurs, adresate Consiliului parohial din *Revetiș* se vor înainta Consiliului Eparhial din *Arad*.

Cererile vor fi însoțite de actele necesare: Certificat dela Școala medie, Absolutor teologic și Diplomă de capacitate preoțească. Preoții vor înainta și certificat de serviciu.

Candidații admiși, cu încuviințarea protopopului tractului, se vor prezenta în sf. biserică pentru a servi, cânta, predica și a face cunoștința credincioșilor.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 31 August 1946.

† ANDREI,

Traian Cibian,

2-3 Episcop.

cons. ref. eparhial.

Nr. 3529-1946.

Se publică concurs din oficiu cu termen de 8 zile pentru următoarele posturi de cântăreți bisericești cu salarul dela Stat.

Categoría II-a.

Arad I. G. Duca, *Arad-Șega*, Penitenciarul, *Micălaca Veche* I, *Curtici* I.

Categoría III-a.

Pecica, *Ineu* I.

Categoría IV-a.

Chișineu-Criș I, *Turnu*, *Rădna*, *Șiria*, *Halmagiu*, *Gurahonț*, *Săvârșin*, *Sântana*, *Talpoș*, *Cuvin*, *Covășinț* I, *Buteni* I, *Cermeiu*, *Vața de jos*, *Brustari*, *Baldovini*, *Bănești*, *Dobroți*, *Bodești*, *Halmăgel*, *Leauț*, *Obârșia*, *Ocișor*, *Ociu*, *Poenariu*, *Rișculița*, *Steia*, *Țulești*, *Tomești*, *Țărmure*.

Cererile de concurs se vor înainta Consiliului Eparhial din *Arad*.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 28 Septemvrie 1946.

† ANDREI,

Ic. Stavr. Calus Turicu

Episcop,

cons. ref. eparhial.

Nr. 3748-1946.

Comunicate

Se aduce la cunoștința tuturor celor interesați, că examenul de calificare preoțească l-am fixat pe data de **Luni, 21 Octomvrie 1946**.

Tot la aceasta dată se va ține și examenul de promovare.

Preoții interesați se vor prezenta la data fixată, fără altă încunoștințare separată.

Preoții cari se supun la examenul de calificare preoțească vor înainta cerere și următoarele acte: Certificatul de absolvire a școlii medii, Absolutorul teologic, Caietul de cursuri și alte diplome dacă au.

Preoții cari doresc a se supune examenului de promovare, vor înainta pe lângă actele de mai sus, Diploma de calificare preoțească, Certificat de serviciu și Memoriu despre activitate și realizările făcute în parohie.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 26 Septemvrie 1946.

† ANDREI,

Traian Cibian,

Episcop.

cons. ref. eparhial.

Nr. 3773-1946.

Ca urmare adreselor Ministerului Cultelor Nr. 42949-1946 și Ministerului Agriculturii și Domeniilor Nr. 292329-1946 invităm pe P. C. Preoți, ca păstrând o strânsă legătură cu organele Camerilor Agricole, să lămurească pe plugari asupra posibilităților de a aduna nutrețuri întâmplătoare în regiunile atinse de secetă pe deoparte, iar în regiunile excedentare a veni prin economia de hrană și furaje în ajutorul populației lipsite.

Arad, la 2 Octomvrie 1946.

Consiliul Eparhial.

Publicațiune

Se aduce la cunoștința celor interesați că s'a expus spre vânzare un aparat de proiecțiune, confecționat din nou, special pentru propaganda religioasă. Costul aparatului este de 2.000.000 lei. Cei interesați se vor adresa Dlui *Rudick Ignatic*, funcționar la Contabilitatea Ven. Cons. Eparhial ort. rom. din *Arad*.

CETIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI foaia creștinului ortodox „CALEA MANTUIRII”. Ea vă deschide ochii și inima ca să înțelegeți și să urmați cuvântul adevărului creștin, legea Evangheliei, glasul Bisericii lui Hristos.